

BERTA ZSOLT

Kő, kenyér – Jimi és Kiki

Kiki, Jimi anyja a hatvanas évek közepén kapta be a legyet. Felcsinálták, na. Nem tudni pontosan, hogy ki. Az is csoda, hogy Jimi legalább annyit tud, ki szülte, merthogy Kiki szándéka azon az éjjelen egyáltalán nem ez volt, amikor ötórás magzatát egy pokrócba csavarva, a János Kórház előtti sövény mögött hagyta. A portaszolgálat miatt a kapuig nem merte vinni. Aztán szaladt öt utcát, tenyerén a golyóstollal írt telefonszámmal, és egy utcai telefonról (akkor még nem voltak fülkék, csak egy kis műanyag tetőt raktak föléljük) felcsörgette a kórházat. Ugye, hogy nem egészen volt híjával a felelősségtudatnak, a pokrócra nem is beszélve. Akad, aki szerint Jimi jobban járt volna, ha sosem tudja meg, ki az anyja. Első ránézésre magam is így gondoltam.

Kikinek nem volt szerencséje, menekülés közben felismerték. Vagyis hát... ha gondolkozott ezen egyáltalán, akkor úgy kellett vélnie, hogy ebben szerencséje volt. Bár azt sosem lehet tudni, mit gondolnak az emberek a maguk sorsáról.

A kórházzal szemközti nyilvános vécé Angi néni éppen a rendes havi éjszakai klórozást végezte, ő pedig nemcsak látta, amint a gyanús csomagot Kiki a bokrok tövébe helyezi, de azt is tudta, hogy ő a kályhás Józsi lánya. Igen, Kiki nem valami ágról szakadt családból származott, a kályhás Józsi megbecsült figurának számított a környéken, annyi munkát kapott, hogy két segéddel kellett dolgoznia, és még így is alig győzte. Hajnalban ment el otthonról, késő este érkezett, általában még hétvégén is. Nem sok ideje jutott rá, de azért szerette a lányát, akit felesége korai halála óta egyedül nevelt. Kikinek tehát nem kellett tartania a kitagadott lányanyák sorsától. Már csak azért sem, mert ekkor ütötte el épp a harmincadik évét. Szóval Kiki nem ettől, hanem attól tartott, hogy a gyerekkel végleg elvágja magát legfőbb vágyától, egy gazdag pali megszerzésétől. Kiki ugyanis nem akart a kályhás lánya maradni, és nem akart a kályhás segédjének vagy akár egy másik kályhásnak, de még egy asztalosnak vagy víz-gázszerelőnek

a felesége sem lenni. Akkoriban ezek nem számítottak sikerszakmának, volt belőlük elég. Merthogy a határ ugye zárva, nem mehettek Londonba melózni. Kiki elég csinos volt ahhoz, hogy némi joggal reménykedjen a szőke és főleg mocskosul gazdag hercegében, de valahogy nem akartak összejönni a dolgok. Amikor már majdnem kiszaladt az időből, akkor ráadásul beakadt ez a gyerek a legutóbbi férjjelöltől, aki egy szemét, hazug disznó volt. Nemhogy vagyona, Mercije és háza a Szabadság-hegyen nem volt, ahogy állította, de utoljára, amikor és amiért Kiki lapátra tette a Májásban, még a sörét is neki kellett kifizetnie a fodrász KTSZ-ben nagy nehezen aznap is összekapart jattjából.

Szóval Kiki nem kívánt egy csecsemővel bíbelődni. Angi nénit azonban nem olyan fából faragták, hogy ne lett volna kíváncsi rá, mit tett le olyan óvatosan és titokzatosan a kályhás lánya a fűbe. Mire Kiki felcsörgette a kórház portásfülkéjét, Angi néni már ott óbégatott karján az apró Jimivel, a portás pedig csak annyit mondott a kagylóba:

– Igen, már tudunk róla, Kiki polgártársnő, a saját érdekébe’ a legjobb lesz, ha most szépen visszagyön ide.

Kiki lógó orral visszabattyogott, és kénytelen-kelletlen a szemébe nézett a portásnak, Angi néninek, és aztán még egy sereg embernek. A csecsemőnek még véletlenül se. Életkora okán a megesett, majd hasonlóképpen megtévedt tinédzserlányoknak általában kijáró együttérzést sem kapta meg. Csak a durva vádat, a mély megvetést, és végül az elmarasztaló ítéletet. Mindezek dacára, illetve mindezekkel dacolva, amint megtudta, hogy nem köteles vállalni a gyereket, habozás nélkül az állami gondozás mellett döntött. Még a szoptatási időt sem töltötte Jimivel, csak arra tudták rávenni, hogy amíg van teje, fejje le, és juttassa el a csecsemőhöz. Végül megkérdezték, van-e szülője, rokona, akárki, aki esetleg vállalná a gyereket. Kiki azt felelte, nincs. Az otthoni, felügyelet nélküli szülésre való tekintettel kivizsgálták és ellátták. Csak mondom, a doki mellett éppen dolgozó ápolónő Csilla anyja, a naptejes csaj volt, alig tizennyolc éves akkor. Emlékszik Kikire és Jimire, megkérdeztem. Most, hatvanhat évesen is gyönyörű. Még megvan az a hetvenkettes kártyanaptár, amin először pillantottam meg. Na, csak úgy mondom.

Angi néni időközben elrongyolt Kiki apjához, édes, mély álmából ébresztve a megfáradt melóst, tájékoztatta a történekről, mire az rögvést szívinfarktust

Az elbeszélés a szerző *Szomjas Szűz* című, készülő prózakötetének darabja.

kapott, hátsó falit, ami az akkori közvélekedés szerint rosszabb az első falinál. Azt beszélük, tisztességes ember volt. Nagypáméknál is ő rakta az új cserépkályhát, aminek vasajtájával pár évre rá örök jegyet égettem a jobb kézfejemre. Más élő rokonuk nem lévén, Jimi sorsa nyílegyenesen az árvaház felé kanyarodott. Egyszerre jutott árvaságra az anyjával.

Kiki nem sokáig maradt a környéken, ahol általános megvetés és utálat övezte. Még az is előfordult, hogy leköpték a közértben, sőt, egy alkalommal egy részeg kurva (hivatalosan betűszedő a Szikra Nyomdában) lekevert neki egy pofont. Pedig azok nem éppen ítélkezős fajták. A fodrász KTSZ-ben egyetlen nő sem volt hajlandó vele csináltatni a frizuráját, végül már a később értesülő férfiak sem, így a jattok is elmaradtak, és be kellett érnie a nyomorúságos, hivatalos bérével. Ráadásul frizuragyártás helyett csak söprögethette a földre hullott hajtincseket és a szétzóródott, milliméteres szálacskákat. Kiki sosem úgy tervezte, hogy itt fog megöregedni, de álmaiban nem ilyen kivonulással számolt. Apja tanácsi lakását egy pesti, sokkal kisebb kéglire cserélte, ráfizetés nélkül. Közben Pest nagyobb része Budára vágyakozott, Kikinek leghőbb vágya volt eltűnni innen. Új állást is kapott, ám oda is a Fodrász KTSZ közvetítésével került, vagyis a hírével együtt. De legalább az új környék lakosságának tájékozatlansága révén fellélegezhetett kissé. Egyelőre.

Maga is érezte, hogy lassan kiszalad az időből, ezért teljes erőbedobással kezdett dolgozni életcélján. Szállodákba és puccos helyekre járt ismerkedni, ami persze nem volt olcsó multság, így hamar beleszaladt néhány konkrét szexfuvarba, ami már csak azért is dobta magát, mert rendszeresen és magányosan felbukkanó, csinos és jól ápolt nőként a portások, pincérek, taxisofőrök és egyéb rezignált szereplői az éjszakának mind kurvának nézték, nem egyszerűen egy nőnek, aki... izé... rájár a rúdra. És persze a kuncsaftok is. Kezdetben csak alkalmi pénzkeresetnek, költségcsökkentésnek tekintette az ügyet, amit csakis addig csinál, amíg meg nem találja a királyfiját. Aztán azon vette észre magát, hogy éjjel főállásban kefél, nappal főállásban haját söpör, illetve a partvisra támaszkodva alszik. Utóbbi, amint stricije is került, abbahagyta, és a Szikra Nyomdába állt, ahol akkoriban a kurvák a KMK, vagyis a közveszélyes munkakerülés vádja elől bújtak el napi hat órában. Déltől hatig tartott a műszakjuk, akkor megfürödtek, kicsípték magukat, és mentek a placcra. Hajnalban le-

feküdtek aludni, délelőtt felkeltek, fodrász, miegymás, aztán irány az üzem. Ez így Kiki számára is sokkal inkább logisztikázható volt. Szóval valódi kurva és dolgozó nő, vagyis szocialista kurva lett, de még mindig nem adta fel az álmait. Pedig talán ideje lett volna. Akkoriban már komolyan piált is. Ki vehetné a szemére, nem igaz?

Hosszú évek teltek így el, és Kiki kezdett kikopni a szakmából, legalábbis annak első vonalából. Ahhoz nem volt elég okos, hogy idejekorán felismerje: innen, főleg egy stricivel a háta mögött legfeljebb csak néhány órára juthat a felső tízezer karjaiba, de annyira buta sem volt, hogy ne tudja: az idő előrehaladtával, ha fölfelé nem, akkor csakis lefelé vezet út. Azt pedig nem kívánta megvárni. Elég naivan bejelentette a stricijének, hogy kiszáll. A strigó tervei szerint azonban egyelőre csak a hátrasorolás várt rá. A kisebb pénz is pénz, ugye, és gyorsabban, kevesebb exkluzivitással bonyolított fuvarok esetén a mennyiség behozza, amit be kell hoznia. Kiki viszont épp ezt akarta elkerülni. Nemet mondott, mintha ugyan lenne választása, a strici türelmesen még egyszer elmagyarázta neki, a nyomaték kedvéért lekevert egy komolyabb pofont is, de Kiki újfent nemet mondott, mire amaz sóhajtva, nehéz szívvel, szeretetéről és jóakarataról biztosítva úgy elverte, mint szódás a lovát, ahogy akkoriban mondták. Néhány nap múlva, amikor már lábra tudott állni, csúnyán kikozmetikázott pofikával a belvárosi elegáns szálloda bárpultja helyett egy gyártelep telihugyozott téglafala tövében találta magát, néhány másik limlom-jolán társaságában. Katonák és részeg melósok keféltek a hűgyszagú falnak döntve, sötétedés után rendőrök térdepeltették maguk elé. Kiki, a budai kályhás lánya azonban nem adta meg magát egykönnyen. Valamiképp szerét ejtette, hogy látogatást tegyen a gyámügyön, ahol az előadónak előadta a nagy halált, miszerint ő tíz évvel korábban is, amikor megmozdultak benne az anyai érzések, és már úgy érezte, hogy készen áll rá, ki akarta venni a fiát az állami gondozásból, de elesett állapotát kihasználva prostitúcióra kényszerítette őt egy gonosz, elvetemült férfi, satöbbi. Az előadó beszívta a sok blablát, értesítette a zsarukat, és azok lekapcsolták Kiki stricijét. Akkoriban ez nem volt olyan bonyolult a zsaruk számára, mint manapság.

Jimi tizenkét évesen, négy hónaposan és hat napon (az volt az első dolga, hogy utánaszámoljon), a menhelyen pillantotta meg életében először az anyját. Tudta, hogy ő az, a nevelői korábban felkészítették

rá. Jimi kemény srác lett, fizikailag és lelkileg egyaránt. Tizenkét év állami gondozottként elég komoly gladiátorképző. Balhész kölyökké cseperedett. Azt a pár napot mégis feltűnően nagy csendességben és békében töltötte. A nevelői le se merték venni róla a szemüket, valami komolyabbra számítottak, mint az addigi verekedések, katedra alá rejtett füstbombák, kipeckelt hab- és poroltók. De nem történt semmi. A kis Jimi csöndesen, befelé fordulva várta Kikit. Az édesanyját.

– Szia! – mondta neki Kiki –, én vagyok az anyád. Na, menjünk! Ez itt az összes cuccod?

És Kiki megmutatta Jiminek, milyen a kinti világ. Vagyis hogy milyen egy alkoholista kurva élete, akit a vamzerkedés miatt a többi kurva és a stricik nem engednek dolgozni, akit még a nyomdából is kirúgott az ottani főnöke (aki persze a stricijének a haverja volt), így még az addigiaknál is ótvarabb alakokkal kellett bonyolítania az üzletet, olyanokkal, akiket még a hűgyszagú fal tövében keccsölő kurvák sem engednek magukhoz. És mindezt aprópénzért. A tanácsi lakásban, ahol az addig árva Jiminek Kiki mindezt megmutatta, akkor már – hogy, hogy nem – a lesített strici volt a főbérő, Kiki meg még albérlokként sem szerepelt sehol. Egyszer a gyámügyes meglátogatta őket, de nem váratlanul, így Kiki rendet csinálhatott, eldughatta az üres piásüvegeket, és még a hűtőbe is tett valami kaját. A gyámügyes hapsi röviden elbeszélgetett Jimivel is, és ő nem panaszkodott egy szóval se, sőt, azt mondta, nagyon boldog, hogy az anyukájával lehet, és minden a legnagyobb rendben van. Pontosan annyi időt töltöttek együtt, amíg a lakást a gyámügyes visszaíratta Kiki nevére, a stricijére pedig jogerősen ki nem szabtak három évet, mert akkor Kiki úgy visszavágta az árvaházba Jimit, mint a huzat.

A nevelők árgus szemmel figyelték a kölyköt, mert a tapasztalatuk az volt, hogy a lelencek, ha addig valami csoda folytán nem is, de egy ilyen trauma és csalódás után biztosan végleg megindulnak a legeslegmélyebb pöcegödör felé. Nem úgy Jimi. Nem vált egy csapásra szentté, de kezdetnek például foglalkozni kezdett a tanulmányaival. A komolyabb balhék is ritkulni kezdtek, majd a nevelők legnagyobb rémületére teljesen elmaradtak. A pszichológus soron kívül foglalkozott vele, és csak nehezen törődött bele, hogy nem zuhant depresszióba, és nem is foglalkoztatják öngyilkos gondolatok. Sőt. Mintha komolyan készülné valamire. Az életre. De Jimi nem készült valamire, hanem elkerülni igyekezett valamit. Tőle

tudom. Okos gyerek volt, olyan okos, mint Konrád, csak éppen Konrád családban nőtt fel, orvos apukával, jólétben és harmóniában. Jimi tanulmányi eredménye és a magaviselete is látványosan javult, így amikor tizennégy lett, még azt is engedélyezték, hogy néha meglátogassa Kikit. Már csak azért is, mert nyilvánvalóan a vele való találkozás tört meg, illetve ez esetben inkább azt mondhatjuk, ragasztott össze benne valamit. Igaz, ekkoriban került Kiss József Laci bácsi és Antal atya szárnyai alá is.

Kiki, aki ekkoriban már elég rossz állapotban volt, eleinte elzárkózott a találkozások elől. De amikor Jimi hívatlanul is beállított hozzá egyszer, és ételhorodban kaját hozott magával az árvaházi menzáról, meg egy üveg bort is, akkor megennyhült, és onnantól kezdve eltúrte Jimi látogatásait. Sőt, egy idő után – bár erre soha életében célzást sem tett – még örült is neki. Legalábbis Jimi szerint. Egyszer még a kályhás Józsi sírjához is kimentek együtt a Farkasréti temetőbe, és egy kicsit rendbe tették.

Egy alkalommal aztán Kiki egyik kuncsaftja hullarészegen rájuk rúgta az ajtót, s azon nyomban megpróbálta érvényesíteni kuncsafti jogait. Kiki védekezett, Jimi meg úgy tarkón csapta az ipsét a vasalóval, hogy elernyed, mint a leeresztett gumimatrac, Kiki alig bírta kimászni alóla. Ezt így még megúsza volna Jimi, de a pali egy perc múlva magához tért, és teljesen bekómálva, magáról mit sem tudva dülöngélt a lakásban fel-alá, Jimi meg annyira begőzölt, hogy a vasaló zsinórját a nyakára tekerte, odatámogatta az ablakhoz, majd a zsinór másik végét a radiátor csapjára hurkolva, átlökte a párkányon. Szerencsére a zsinór elszakadt, és az is szerencse volt, hogy Kiki az első lakott, így a krapek megúsza egy vállficammal, és egy kis darabot leharapott a nyelvéből. De ettől ez még gyilkossági kísérletnek számított.

Jimi átkerült az árvaházból a javító-nevelő intézetbe. Csak azért nem Tökölre, a fiatalkorúak börtönébe, mert Kiss József Laci bácsi és Antal atya, akik amúgy is eltökélten próbálták a pöcegödör széléről visszarángatni a rájuk bízott lelenceket, kiálltak érte, és megmozgattak minden követ, amit csak tudtak, mondván, Jimi mégiscsak az édesanyját védte, ha akkor már nem is közvetlenül. És ez ugye nem egyenrangú a sarki közért kirablásával.

Jimi már három éve dekkolt a javítóban, amikor összehaverkodtunk. De nem ott. A Belvárosi Művelődési Házban, a Western Panoráma Band koncertjének szünetében, a lépcsőházban első söreim egyikét

kortyoltam a lépcsőn ülve. Sokan mások is ücsörögtek ott sörözve, bagózva, dumálgatva. Jimi is egy hozzá hasonló fazonnal, vagyis mindketten nagyon hosszú haját és dús szakállt viseltek. Hogy Jimi éppen engedélyezett eltávozáson volt-e, vagy épp kilógott a kóterből, azt nem tudom, mindkettőre volt példa. A másik fickó nevére nem emlékszem, de mint később kiderült, idősebb nálunk vagy tíz évvel, így a szakálla is indokoltnak tűnt. Jimi viszont tizenhét volt akkor, azonban kortársain ritkásan szanaszét meredező szőr helyett dús és hosszú, fényes, fekete szakáll díszítette a pacekját. Irigyeltem is, mivel az én orcám tökéletes síkját még pelyhecskék sem törték meg, épp csak a szám fölött serkent ki pár szál zsenge árvalányhaj, amit Anikó még akkor sem érzett smárolás közben, amikor célzatosan megkérdeztem tőle, nem szúrja-e.

Jimi és a haverja felváltva gitároztak egy rossz keletnémet kotrón. Amikor egyikük belekezdett egy sima tizenkettes bluesba, én a sör és a társasági élet keltette nagy jókedvemben ráördítöttem a *Cadillac-bluest*, amit a Bacsek Jancsától tanultam pár héttel korábban. Jimi a végén azt mondta, baromi jó hangom van, csináljunk zenekart. Akkoriban így mentek a dolgok. Oké, pontosítok: fiatalon így mennek a dolgok. Pár nap múlva már a Róbert Károly körúti javítóban zenekaroztunk. Igazi banda nem lett belőle soha, de jól elszórakoztunk párszor. Sőt, még igazi dal sem, de az egyik kezdeménynek a gitárriffjére még ma is emlékszem. Jimiék akkoriban már mindent toltak, amihez hozzá lehetett jutni, de én általában csak sörözgettem szolidan. Velük pöfékeltem el az első szál füvem, s mindjárt ki is csontosodott a narkóhoz való viszonyom, vagyis hogy kell a francnak. A következő harminc évben talán összesen húszszor pipáltam rá, a fűnél nehezebb szereket meg nagy ívben elkerültem, soha még kipróbálni sem voltam hajlandó. Van bennem ez ügyben valami ösztönös konzervatív záróvonal. Na, csak azért mondom, mert egy ilyen tudatmódosított alkalommal mesélte el nekem Jimi, amit eddig felvázoltam róla és Kikiről.

Nagyjából ekkor történt az is, hogy Kiki stricijének letelt a REF-je, miután korábban szabadult harmadolással. Sitten töltött évei alatt a kollégák és alkalmazottak széthordták mindenét, vagyis nincstelembb lett még az egykor neki bulcsázó lányoknál is. Kikinél mindenképpen, aki kurvák közt egyedülálló módon saját lakást birtokolt, ráadásul új stricije sem akadt, aki a reginek útjában állt volna. Mert kinek

kell, ugye, egy feljelentgetős kurva? Így aztán hozzá látogatott el a krapek, és hamarosan – hogy, hogy nem – ismét állandóra bejelentett lakója lett a kéglinek, Kiki meg nem.

Jimi ekkor már csaknem teljes szabad mozgást élvezhetett, jó magaviselete és kiemelkedő tanulmányi eredményei miatt. A kiemelkedő tanulmányi eredmény abban a mezőnyben egy átlagos középiskola közepesének felelt meg. Nemcsak a szabad mozgás reményében teljesített jól, hanem tényleg ilyen lett. Bivalyerős, szörzete révén hangsúlyosan férfias külsejű, de galambszelíd hippi. A nyolcvanas évek kegyegén épp, amolyan poszthippi, aki még a pszichedelika, a blues, a rock and roll és az underground zene bűvöletében, a béke és szeretet jegyében igyekszik létezni, ugyanakkor már különbözik annyiban elődeitől, hogy el is akar érni valamit.

Jimi hosszú évek után újra meglátogatta Kikit. Mint mondta, már nem is azért, mert szüksége lett volna rá, mint kölyökkorában. Aki nem jut hozzá a *Winnetou*hoz tizenhárom éves koráig, az már nem akarja elolvasni soha többé. Jimi kötelességtudatból látogatta meg Kikit, ami abból fakadt, hogy kitartó látogatásaival ő ébresztette fel anyjában a kapcsolat iránti vágyat. Legalábbis valamelyest. Én már akkor sem voltam mások érzelmi ügyeit illetően az a nyilatkozós fajta, ám jó néhányan azt mondták Jiminek, hogy hatalmas nagy marha, ha azt gondolja, bármi is tartozik az anyjának. De mint mondtam, Jimi a szeretet felkent papjainak, az ábrándos tekintetű, virágfürtű vándoroknak egyike volt. Tehát elment Kikihez, vitt neki ételhordóban kaját a menzáról, egy üveg bort, amit én adtam neki Apa készletéből, és elbeszélgetek, ahogy azt egyszer már majdnem megszokták. Jimi nem tudta, hogy a lakás megint nem Kiki nevére van, és azt hitte, hogy a pali, aki jattolás és bemutatkozás után visszadöglött a sörével a heverőre, Kiki élettársa. Úgy látta, amennyire Kiki körül egyáltalán lehetséges, rendben vannak a dolgok. Meglehet, Jimi akkor már – az emberi természet esetében szokásosnak tekinthető módon, önmagát is becsapva – így akarta látni. Mert azért én úgy tapasztaltam, ha az ember valóban törekszik észrevenni a valót, akkor például egy sakkban tartott nő egyetlen pislantásából, egyetlen lélegzetvételéből is kitűnik, aminek ki kell tűnnie. Mindenesetre Jimi megnyugodva, vagy önmagát megnyugtatva távozott, s ettől fogva nemigen törődött Kikivel. Hanem inkább saját magával. Ki vethetné ezt a szemére?

Hamarosan leérettségizett (valami közlekedésgépészeti izét végzett), így bekerült abba a tíz százaléka, amit az állami gondozottak e téren produkáltak. Szerintem ahhoz képest ez fantasztikusan jó eredmény, hogy akkoriban a teljes lakosság tizennyolc százaléka volt képes ugyanerre.

Csodákat viszont sokkal ritkábban produkált a szakellátási rendszer. Jimi közepes eredményei sem voltak elegendőek a továbbtanuláshoz. Bár én tudok olyat is, de ő lány, s valószínűleg nem is a rendszernek, hanem saját magának köszönheti, hogy ugyanonnan indulva végül valódi diplomát szerzett. Jimi dolgozni kezdett, autókat szerelt a nem tudom, hanyas számú Autójavító Vállalatnál. Közben még gitározott, volt pár rossz zenekara, de nem sokáig dédelgette rockszári ambícióit, ennél sokkal több esze és önkritikája volt. A végén a haját és a szakállát is levágatta.

Beköszöntöttek a szabadságot és a lehetőségek végtelen tárházát kínáló kilencvenes évek. Az egyik ilyen lehetőség a diploma megszerzése volt, társadalmi helyzetre, hátrányos gyerekkorra, sőt értelmi képességekre való tekintet nélkül. Ez az igazságos és az emberi egyenlőségre épülő rendszer pár évig üzemelt, pont addig, míg a rendőrség fel nem számolta, a hozzá tartozó nyomdákkal és a megfelelő hivatalos helyeken működő személyekkel együtt. Jimi egy ilyen, hivatalosan is bejegyzett diplomába fektette spórolt pénzét, és bizony jól döntött. Vektornak is így lett jogosítványa, hivatásos, az összes egyéb jármű-kiegészítővel, PÁV-engedélyekkel együtt. Én nem értem, hogy van ez, de az ő jogsija is, Jimi diplomája is kiválóan bevállal a mai napig, a zsaruk sikeres felgöngyölítésének dacára. Pedig ők nem is köztársasági elnökök, miniszterek vagy ilyesmi. Ja, lehet, éppen azért.

Jimi hamarosan gyártástervező mérnök lett egy vidéki nagyvárosban, annál a cégnél, amelyik még csak tervezte akkor, hogy egyszer telefonokat fog gyártani Magyarországon. Itteni viszonylatban óriási fizetést kapott, céges autót, szolgálati lakást, és ő volt az első egyike, akik egy nyolckilós, diplomatatáskára emlékeztető mobiltelefonnal közlekedtek. Sínré került. Megismerkedett egy helyes kis csajjal, minden oké volt köztük, úgy tervezték, összeházasodnak, aztán hajrá, gyerekek, családi ház, szép nyaralások, egészség, boldogság.

És akkor Jimit felhívta a nyolckilós mobilján egy ápolónő, aki azt közölte, hogy Kikit baleset érte, és mint egyetlen hozzátartozóját, őt nevezte meg. Érdekes véletlen (csak hogy ne használjam az idegborzoló „sors iróniája” kifejezést), hogy Kiki végül a bók-lászó mentőautóval a János Kórház traumatológiai baleseti ambulanciájára került. Mi mást tehetett volna, Jimi felautózott Budapestre, és bement a kórházba. Ott megtudta, hogy Kiki – hogy, hogy nem – abban a bérházban, ahol éppen látogatóban járt, megbotlott a lépcső tetején, és a földszintig gurult. A baleset következtében részleges gerincvelő-sérülést szenvedett, így alighanem hátralévő életére tolokocsiba kényszerül. Jimi kicsit csodálkozott (de tényleg csak kicsit), hogy a ház, ahol Kiki éppen tartózkodott, ugyanaz a ház volt, ahol ő úgy tudta, lakik. A mentősök viszont – egy ott ácsorgó krapek tanúskodása alapján – hajléktalanként vették fel, és a személyi igazolványa alapján ez később tényesrűnek bizonyult. Jimi sóhajtván örökbe fogadta Kikit, ott, a János Kórházban, ahol az huszonegynéhány évvel korábban... tudod.

Jimi menyasszonya közölte, ha tényleg a nyakába (a nyakukba) veszi ezt a szemét, lelketlen, alkoholista vén kurvát, akkor őt felejtse el. Jimi azt felelte, hogy mégiscsak az anyja, nem hagyhatja magára ilyen állapotban, ráadásul hajlék nélkül. Mint mondtam, ez ügyben megoszlottak a vélemények, így például Jimi menyasszonya a másik tábor erősítette. Ha jobban meggondolom, az egyik tábort egyedül Jimi alkotta. Egyikük sem állt át a másik oldalra, így hát mindkettőjük részéről fájó szívvel felbontották a jegyességet.

Jimi ideköltözött a környékre, ahol a felmenői éltek valamikor, a kórházi rehab után magához vette az anyját, és húsz éven át gondozta. Azt nem mondom, hogy zokszó nélkül, mert szitkozódott néha cefetül, de azt igen, hogy becsülettel. Senki egy rossz szót nem mondott volna rá, ha lepasszolja. Húsz év az kábé annyi, amennyit normális emberek a normális anyjukkal töltenek. A Jiminek jutott húsz évben éppúgy volt etetés, itatás, fürdetés, tisztába rakás, gondozás, mint amazokéban. Kiki a Farkasréti temetőbe került, az apja, a kályhás Józsi mellé. Illetve fölél. Végül csak magasabbra jutott.